Α Ρ Μ Ο Σ

ΤΕΤΡΑΔΙΑ ΕΘΝΟΚΟΙΝΟΤΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΙΣΜΟΥ

ΦΥΛΛΟ 3 - ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2012

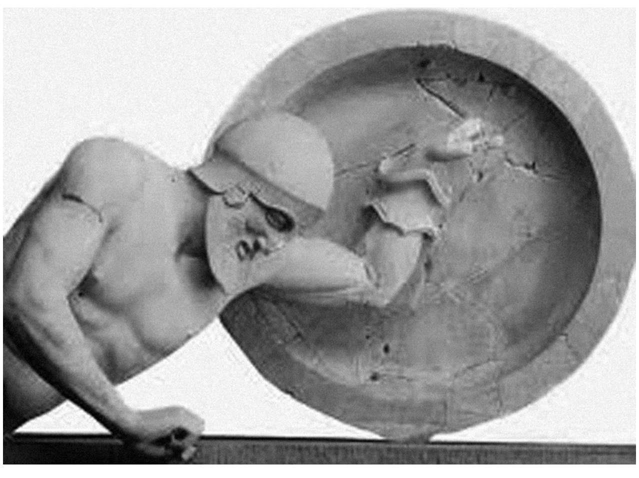
ΑΝΑΖΗΤΩΝΤΑΣ ΤΟΝ ΕΛΛΗΝΙΚΟ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑ

Ετος 2012 και η Ελλάς συνεχίζει την καταβύθισή της στην δίνη μιας αδυσώπητης οικονομικής κρίσεως, με την ολοκληρωτική κατάρρευση να προβάλει πια ως βεβαία προοπτική στο αμεσότατο ορατό μέλλον. Ωστόσο, η περιλάλητη αυτή «κρίση» δεν αποτελεί παρά την πιο επιφανειακή και γι' αυτό την πιο εμφανή έκφραση μιας πολύ ουσιαστικωτέρας (και γι' αυτό αθέατης, αν όχι και ακατανόητης, στις ψηφομάζες) εξαχρειώσεως και βαθειάς παρακμής που μαστίζει την νεοελληνική κοινωνία, παρακμής που εδράζεται όχι σε επίπεδο οικονομικής διαχειρίσεως αλλά σε ηθικό-πολιτισμικό επίπεδο.

Κατά τις τελευταίες δεκαετίες φαντάζει άδοξη και θλιβερή η επαίσχυντη κατάπτωση του ελληνικού έθνους, ενός έθνους το οποίο κατά τον μακραίωνο και πολυκύμαντο ιστορικό του βίο επέδειξε μοναδική δημιουργικότητα, θέτοντας τις βάσεις του συνόλου των τεχνών και επιστημών · ενός έθνους που ανέδειξε πλειάδα ηρώων, πολεμιστών καθώς και φιλοσόφων, καλλιτεχνών, αθλητών, ποιητών, μουσουργών - και όχι μόνον στην αρχαία εποχή αλλά και στα νεώτερα χρόνια, ενός έθνους με πλουσιότατη κληρονομιά σε επίπεδο λαϊκής κουλτούρας και παραδόσεως.

Το χειρότερο όμως είναι ότι τώρα πια μοιάζει να μη υπάρχει για την χώρα οδός διαφυγής, καθόσον στο τιμόνι της διακυβερνήσεώς της εξακολουθούν να βρίσκονται τα φαυλότατα στελέχη των κατεστημένων, προδοτικών κομμάτων της περιόδου της μεταπολιτεύσεως: αυτών δηλαδή ακριβώς των αθλίων πολιτικών φορέων, που οδήγησαν την χώρα στην απόλυτη παρακμή και την επακόλουθή της άφρονα υπερχρέωση, στην εξάρτηση και υποτέλεια στον ξένο παράγοντα, στην - για να είμαστε ακριβείς - άνευ όρων παράδοση στα νύχια της αδίστακτης σπείρας των αδηφάγων διεθνών χρηματεμπόρων (τραπεζιτικών-χρηματιστηριακών κύκλων), που κατά την μεταπολεμική περίοδο αποτελούν την πανίσχυρη αόρατη παγκόσμια υπερεξουσία (δίκην ουσιαστικών νικητών του μεγάλου πολέμου!), προσδιοριζόμενη κάποιες φορές υπό τον όρο «αγορές».

Δίχως αμφιβολία, η ήδη συντελεσθείσα οικονομική χρεωκοπία αποτελεί χρεωκοπία πρωτίστως του διεφθαρμένου πολιτικού κατεστημένου που εξουσίασε (και εξαχρείωσε) την Ελλάδα τα τελευταία 37 χρόνια, εκμαυλίζοντας και αλλοτριώνοντας συστηματικά και κατ' εξακολούθηση τον Ελληνικό λαό. Μεταξύ των «κατορθωμάτων» του εθνοπροδοτικού πολιτικού κατεστημένου περιλαμβάνονται τα εξής:

- Προώθηση του νεποτισμού και της αναξιοκρατίας στον δημόσιο βίο,
- Εθισμός του λαού στην οκνηρία και την επιδίωξη του ευκόλου και συχνά αθεμίτου πλουτισμού.
- Προαγωγή της μαλθακότητος, ψυχοπνευματικής και φυσικής παθητικότητος και δολιότητος, οκνηρίας και αγυμνασίας.
- Υπόσκαψη και καταδίωξη του εθνικού φρονήματος, σε σημείο ώστε κάθε έκφραση φιλοπατρίας και εθνικής υπερηφάνειας περίπου να ποινικοποιηθεί!
- Αλλοίωση και ακρωτηριασμός της ελληνικής γλώσσης και παράλληλη συστηματική διάλυσις της εθνικής παιδείας (με σταδιακή απάλειψη κάθε ίχνους εθνικού προσδιορισμού). Η τυπική εκπαίδευση προσέλαβε έναν διαστροφικά διεθνιστικό και κοσμοπολίτικο-ανθελληνικό κατ' ουσίαν χαρακτήρα. Ομοίως και η μαζική προπαγάνδα (εν ομονοίᾳ ενορχηστρωμένη από δημοσίους και ιδιωτικούς φορείς).
- Αποδυνάμωση της εθνικής αμύνης απέναντι σε μια συνεχώς εξοπλιζομένη, επιθετική και αναθεωρητική Τουρκία.
- Παγίωση των τάσεων ταχέος δημογραφικού μαρασμού με παράλληλη κατευθυνόμενη αποσύνθεση της εθνικής ομοιογενείας. Τα σύνορα της χώρας αφέθησαν εντελώς αφύλακτα. Επί τουλάχιστον δύο δεκαετίες, επί συνεχούς, καθημερινής βάσεως και με κλιμακούμενη ένταση απειράριθμες ορδές ασιατών και αφρικανών εισβολέων με το status του «οικονομικού μετανάστου» διασχίζουν τα σύνορα (χερσαία και θαλάσσια) και εποικίζουν/επιμολύνουν την Ελληνική γη. Η κατάσταση έχει καταστεί εντελώς ανεξέλεγκτη. Η σύνθεση του πληθυσμού που κατοικεί στην Ελλάδα από εθνολογικής/φυλετικής απόψεως έχει μεταβληθεί άρδην.
- Παραλλήλως, ένα τεράστιο κύμα εκγυφτισμού και εξοριενταλισμού έχει κατακλύσει κάθε έκφανση του εν Ελλάδι κοινωνικού βίου. Τουρκογύφτικοι αμανέδες, τσιφτετέλια και λοιπές ερεβώδεις συμμείξεις και αθλιότητες αποτελούν την μόνιμη θορυβώδη υπόκρουση στην σύγχρονη Ελλάδα, όπου βρεθεί και όπου σταθεί κανείς! Βαρβαρότητα! Η κακογουστιά έχει πια καταστεί παντοδύναμο καθε- στώς - καθώς και οι αισχροί τρόποι του κομβικώς παντού επιβεβλημένου και συντονίζοντος «αδελφάτου» των κιναίδων, που έχει μονοπωλιακώς κατακλύσει το σύνολον των «ψυχαγωγικών» θεαμάτων και επιβάλει την ευφυολόγο ευτελή του κιτς «τσαχπινιά» ως «γλώσσα της νεολαίας»!!!

Μπορεί άραγε να

υπάρξει κάποια οδός διαφυγής; Ο δρόμος είναι ένας: αναστοχασμός, εθνική συνειδητοποίηση, (αυτο-)οργάνωση με επίκεντρο τους λιγοστούς εναπομείναντες θύλακες εθνικής υγείας και προσεκτική προετοιμασία για δράση εν όψει του επερχομένου εθνικού και κοινωνικού κατακλυσμού που θα σαρώσει τα πάντα. Μόνο λίγοι οι οποίοι θα κατορθώσουν να παραμείνουν όρθιοι εν μέσω ερειπίων θα είναι εκείνοι που ίσως κερδίσουν την ευκαιρία και το δικαίωμα/Καθήκον να χτίσουν μια νέα Ελλάδα από το μηδέν.

Η αισχρή σκηνή του φαύλου θιάσου που εξουσίασε και κατέστρεψε την χώρα τα προηγούμενα 37 χρόνια μετράει τις τελευταίες της ημέρες. Ένα γνωστό παλαιό εμβατήριο με χαρακτηριστικό ρεφραίν «Η Ελλάδα ποτέ δεν πεθαίνει, δεν την σκιάζει φοβέρα καμμιά, μόνο λίγο καιρό ξαποσταίνει και ξανά προς την δόξα τραβά (...)» ενέπνευσε γενιές ολόκληρες Ελλήνων πολεμιστών στα πεδία των μαχών: Είθε να εμπνεύσει και την δική μας γενιά και τότε το περιεχόμενό του μπορεί ενδεχομένως να επαληθευθεί... - καθώς και το γνωστό εμβατήριο του Συνδέσμου μας Εθνοφυλετικής Αναπλάσεως ΑΡΜΑ:

Θἄρθη τῆς Δίκης ἡ 'μέρα,
Θἄρθη τοῦ Ἥλιου το Φῶς!
Πῦρ τῆς Ἑλλάδος καρτέρα
κι εἶναι σιμά ὁ καιρός!

Η επιβίωση της Ελλάδος εξαρτάται από τον καθένα μας... Αρκεί αρκετοί από εμάς να ξαναγίνουμε αληθινοί Έλληνες!

ΙΜΙΑ 1996: ΔΕΝ ΞΕΧΝΑΜΕ – ΠΟΛΕΜΑΜΕ !

Στις 31 Ιανουαρίου 1996 η εθνική τιμή της Ελλάδος κατερρακώθη και τα εθνικά συμφέροντα εξεπουλήθησαν κατά τον πλέον επαίσχυντο τρόπο! Δοσίλογοι κυβερνώντες υπέστειλαν την Σημαία μας από εθνικό έδαφος και διέταξαν άνδρες των ελληνικών ενόπλων δυνάμεων να αποχωρήσουν από το έδαφος αυτό (τις βραχονησίδες Ίμια), υπακούοντας στις υποδείξεις των υπερατλαντικών αφεντικών, τα οποία, εις ανταπόδοσιν της εκ μέρους των φαύλων τους επιχωρίων πρακτόρων μονίμου καρπαζοεισπρακτορικής γονυπετούς δουλικότητος, ως συνήθως υιοθέτησαν πλήρως και απολύτως τις τουρκικές θέσεις διεκδικήσεων στο Αιγαίο. Ποιός νοιάζεται για τα «δίκαια» των βεβαίων δούλων του;;;

Οι ελληνικές ένοπλες δυνάμεις που ευρίσκοντο εκεί για να υπερασπισθούν τα εθνικά δίκαια δεν αφέθησαν να πολεμήσουν (αν και οι άνδρες τους το επιθυμούσαν), δεν αφέθησαν να ανοίξουν πυρ κατά του εχθρού, που είχε καταλάβει την βραχονησίδα Δυτική Ίμια και τα πλοία του συνωστίζοντο στην περιοχή για να καλύψουν την επιχείρηση διεκδικήσεως. Αντιθέτως έχασαν τρεις γενναίους αξιωματικούς του Πολεμικού Ναυτικού μας, που επέβαιναν ελικοπτέρου της φρεγάτας Ναυαρίνο και το οποίο είχε απονηωθή για να ελέγξη την κατάσταση και κατερρίφθη από πυρά των Τούρκων καταληψιών της βραχονησίδος Δυτική Ίμια. Οι συνέπειες της ενδοτικότητος των δειλών ξενοδούλων κυβερνώντων υπήρξαν τεράστιες για την κατοχύρωση των ελληνικών δικαιωμάτων επί του Αιγαίου Πελάγους και απεθράσυνε τους προαιωνίους εχθρούς του Ελληνισμού, οι οποίοι σταδιακώς εκλιμάκωσαν τις διεκδικήσεις τους σε όλα τα μέτωπα (Θράκη, Αιγαίο, Κύπρος) και ενίσχυσαν την θέση τους αναμορφώνοντας την εσωτερική κατάσταση της χώρας τους, την ώρα που η Ελλάς παρήκμαζε κι εσάπιζε τάχιστα χρόνο με τον χρόνο, από την φαυλότητα των κατεστημένων πολιτικών-κοινωνικοοικονομικών δυνάμεων και τον συνακόλουθο εκφυλισμό του λαού της.

Αλλ΄ όσοι εμμένουμε πιστοί στις ακατάλυτες αξίες τις φυλής μας θυμούμαστε και δεν ξεχνάμε την νύκτα των Ιμίων! Σήμερα, στην εποχή της μνημονιακής υποταγής και της - υπό της Νέας Τάξεως μεθοδευθείσης – νέας Τουρκοκρατίας, ορθώνουμε το ανάστημά μας στο ρεύμα του ραγιαδισμού και της υποταγής, εμμένουμε πιστοί στις αξίες του Ελληνικού Πολιτισμού και διατρανώνουμε την απόφασή μας, να αγωνισθούμε έως το τέλος για Νίκη κι αληθή Ελευθερία ή θάνατο!

ΑΡΜΑ-ΕΛΛΑΣ, Ή ΤΑΝ Ή ΕΠΙ ΤΑΣ!!!

Η ΕΥΓΟΝΙΑ ΣΤΟΥΣ ΑΡΧΑΙΟΥΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Στην εποχή των νεοφιλελευθέρων παγκοσμιοποιημένων κοινωνιών, όπου η πρόσμειξις, το ανακάτεμα και ο μιγαδισμός ως τάσις αποτελούν τον κανόνα (αν όχι το πρότυπο), το να μιλήσουμε περί της ευγονικής ιδέας αποτελεί «ταμπού» και «ντροπή» (*από της ειθισμένης σάπιας, υποκριτικής και ολεθρίας, βδελυράς ψευδο-«ανθρωπιστικής» οπτικής...*) ακόμη και σε ψευδο-«παραδοσιακούς» κύκλους.

Η Ευγονία, επιδιώκουσα την βελτίωση του ανθρωπίνου είδους μέσω της εφαρμογής των νόμων της κληρονομικότητος, δεν είναι νέα επιστήμη. Πολλοί αρχαίοι λαοί διεπίστωσαν την μεταβίβαση ατομικών χαρακτήρων, φυσιολογικών ή παθολογικών, των προγόνων εις τους απογόνους. Το οποίον και, βεβαίως, αποτελεί ως βασική γνώση αυτονόητον κτήμα του τελευταίου αγραμμάτου χωρικού ή κτηνοτρόφου – που στέλνει τα παιδιά του στο «σχολείο», ώστε να εγχυθεί εντός των το δηλητήριο της «ανθρωπιστικής διαφώτισης», που θα εκτοπίσει κάθε «επικίνδυνο» για την βρωμερά «πολιτική ορθότητα» απομεινάρι φύσεως, επιγνώσεως, αυτοσυναισθήσεως, αρμονίας, αυτογνωσίας...

Στους Έλληνες αναφαίνεται αρχαιόθεν η ιδέα της Ευγονίας, όπως διαπιστώνουμε, τόσον από την αναφορά του Πλάτωνος εις την Πολιτείαν του περί της γνώμης που είχε ο Ασκληπιός καθώς και οι κατά τον Τρωικό Πόλεμο υιοί του ιατροί του αχαϊκού στρατοπέδου διά τον εκ φύσεως ασθενικό άνθρωπο (Πολιτεία ΙΙΙ, 407-408), όσον κυρίως εις την περί την νομοθεσία του Λυκούργου παράδοση, όπως μας την εκθέτει ο Πλούταρχος εις τον βίον του Λυκούργου.

Η Λυκούργειος νομοθεσία , επιδιώκουσα να καταστήσει τον

Σπαρτιάτη (ο οποίος ανήκε εξ ολοκλήρου στην Πολιτεία) , προ παντός μαχητή, εφρόντιζε για τους γάμους και τις γεννήσεις της κοινότητος. Εκρίνετο αναγκαίο, χάριν περιφρουρήσεως της ποιότητος των μελλοντικών γενεών , οι εις γάμον ερχόμενοι νέοι και νέες να είναι υγιείς, ακμαίοι και δυνατοί. Διά συγκεκριμένων μέτρων εθεσπίζετο ο ευγονικός γάμος και επεδιώκετο η γέννηση τέκνων κατά πάντα υγιών, το οποίο θα ήταν ωφέλιμο διά την το Είδος αληθώς ενσαρκούσα Πολιτεία προ πάντων. Σε αντίθετη περίπτωση ελαμβάνοντο αυστηρά μέτρα , αφορώντα εις την επιλογή των γεννωμένων παιδιών. Ο Σπαρτιάτης πατήρ δεν είχεν εξουσία να αναλάβει ευθύς την ανατροφή του νεογεννήτου , αλλά ήταν υποχρεωμένος να προσαγάγει τούτο εις την καλουμένη Λέσχη, όπου οι πρεσβύτεροι των πολιτών της ιδίας φυλής το εξέταζαν.

«εἰ μέν εὐπαγές εἴη καί ῥωμαλέον, τρέφειν ἐκέλευον, κλῆρον αὐτῷ τῶν ἐννεακισχιλίων προσνείμαντες, εἰ δ΄ αγεννές καί ἄμορφον, ἀπέπεμπον εἰς τάς λεγομένας Ἀποθέτας, παρά τόν Ταΰγετον βαραθρώδη τόπον, ὡς οὔτ΄ αὐτῷ ζῆν ἄμεινον οὔτε τῇ πόλει τό μή καλῶς εὐθύς ἐξ ἀρχῆς πρός εὐεξίαν καί ῥώμην πεφυκός».

Έτσι ευθύς μετά την γέννηση διεγράφοντο όσα βρέφη εγεννώντο δύσμορφα και ελαττωματικά. Εις τα μέτρα αυτά της Σπαρτιατικής Πολιτείας δεν διαφαίνεται απλώς η ευγονική ιδέα, αλλά εμφανίζεται αυτή σε προχωρημένο στάδιο, δηλαδή σε θετική και αρνητική Ευγονία. Εις την πρώτη είναι δυνατόν να ενταχθεί η αγωγή των Σπαρτιατών, ο εις ώριμον ηλικία γάμος αυτών, η νηφαλιότητα και η εγκράτεια των αρρένων κατά τον γάμο , εις δε την δευτέρα η διαγραφή των ασθενικών, δυσμόρφων και ελαττωματικών βρεφών.

Οι περί Ευγονίας ιδέες των αρχαίων Ελλήνων δεν περιορίζονται μόνον εις την νομοθεσία του Λυκούργου. Ανευρίσκουμε αυτές σε ποιητάς και φιλοσόφους όπως ο Θέογνις και ο Πλάτων. Ο γνωμικός ποιητής Θέογνις ο Μεγαρεύς (6ος αιών π.Χ.) διαμαρτύρεται στην Ελεγεία Α΄(στ. 183 – 192), για την διατάραξη την οποία επιφέρει εις την βιολογικήν επιλογή η νοσηρά επιθυμία του πλούτου :

«κριούς μέν καί ὄνους διζήμεθα Κύρνε καί ἵππους
εὐγενέας, καί τις βούλεται ἐξ ἀγαθῶν
βήσεσθαι· γῆμαι δέ κακήν κακοῦ οὐ μελεδαίνει
ἐσθλός ἀνήρ, ἤν οἱ χρήματα πολλά διδῷ,
οὐδέ γυνή κακοῦ ἀνδρός ἀναίνεται εἶναι ἄκοιτις
πλουσίου, ἀλλ᾽ ἀφνεόν βούλεται ἀντ᾽ ἀγαθοῦ.
χρήματα μέν τιμῶσι· καί ἐκ κακοῦ ἐσθλός ἔγημε
καί κακός ἐξ ἀγαθοῦ· πλοῦτος ἔμειξε γένος.
οὕτω μή θαύμαζε γένος Πολυπαΐδη ἀστῶν
μαυροῦσθαι· σύν γάρ μίσγεται ἐσθλά κακοῖς.».

Ο καθένας , διαπιστώνει μετ ΄ αγανακτήσεως ο Θέογνις , για ν ΄ αποκτήσει κριό, όνο ή ίππο , φροντίζει να ερευνήσει ώστε να επιλέξει , μεταξύ πολλών, το εκ καλής γενιάς προερχόμενο ζώο. Διά την εκλογήν, εν τούτοις, συζύγου δεν «πολυσκοτίζεται» ο αγαθός ανήρ και παραβλέπει αν αυτή είναι κακή ή προέρχεται από κακό πατέρα, εφ όσον διαθέτει μεγάλη περιουσία! Το ίδιο και για την αγαθή γυναίκα προτιμά τον πλούσιο σύζυγο και αδιαφορεί για την φύση και την καταγωγή του. Η μισητή αυτή ανάμειξη (εσθλού μετά κακής και αγαθής μετά κακού), με καταλύτη τον πλούτο, απεργάζεται την εκνόθευση του ανθρωπίνου γένους – και μη απορείς επομένως για την συνεχώς φθίνουσα ποιότητά του.

Βαθύς μελετητής των ανθρωπίνων πραγμάτων ο Θέογνις, πολύπειρος και πρακτικός αλλά και εραστής της συνολικής τελειότητος/τελειώσεως του είδους, ως αληθής Έλλην, επισκέπτης εξ ανάγκης πολλών ελληνικών χωρών, εκφράζει σοφές παρατηρήσεις. Άριστα γνωρίζει τα αποτελέσματα της αναμείξεως των γενεών και σαφώς ομιλεί περί ευγονικού γάμου, επί του οποίου εγωιστικές και οικονομικές θεωρήσεις επιδρούν ολεθρίως. Ένα και πλέον αιώνα βραδύτερα ο Πλάτων εκθέτει στην Πολιτεία ολόκληρο πρόγραμμα περί ευγονικού γάμου.

Σε μία ευδαιμονούσα πόλη, γράφει ο Πλάτων, η χωρίς τάξη γενετήσιος επικοινωνία ούτε ευσεβής θα ήταν ούτε οι άρχοντες θα επέτρεπαν κάτι τέτοιο. Είναι ανάγκη, λοιπόν, να θεσπισθούν ιεροί γάμοι. Οι άριστοι, οι της μουσικής και γυμναστικής ανταξίως προς την φύσιν των πεπαιδευμένοι, οι αγαθοί, όπως ονομάζονται αλλού, να έρχονται εις γάμον μετ αρίστων επίσης γυναικών, των καθ όμοιον τρόπων φυσικώς προδιατεθειμένων και πεπαιδευμένων, ώστε να αποκτήσουν τέκνα κατά την περίοδο της σωματικής και πνευματικής ακμής η οποία κατά Πλάτωνα διαρκεί τριάντα κατά μέσον όρο έτη για τον άνδρα, είκοσι δε για την γυναίκα.

Τα τέκνα των αγαθών πρέπει να τυγχάνουν πάσης φροντίδος εκ μέρους του (αληθώς εθνικού!) κράτους, τα δε των χειρόνων και τα ελαττωματικά να περιορίζονται εις μέρος άγνωστο - και τούτο, προφανώς , για να μην εκφυλισθεί και νοθευθεί το αγαθόν γένος των φυλάκων.

Βλέποντας από τότε οι σοφοί, όπως ο Θέογνις και ο Πλάτων, την παρακμή των ηθών σε συλλογικό επίπεδο και διαισθανόμενοι την προελαύνουσα εγκαθίδρυση του «σιδηρού αιώνος» (τον οποίο βιώνουμε καλπάζοντα με τον πιο αχαλίνωτο τρόπο έως και σήμερα, εν κορυφώσει μάλιστα), έκρουαν τον κώδωνα του κινδύνου και πρότειναν συγκεκριμένους τρόπους και κώδικες για την επιβίωση, διάσωση και ανάδειξη του ανθρωπίνου όντος κατά την ευγενεστάτη του, θειοτενή εκδοχή – του είδους μας (: του Αρίου/Ελληνος Ανθρώπου). Ως υπερασπισταί και θεματοφύλακες αυτών των Παραδόσεων, καλούμαστε να προασπίσουμε το είδος μας και εν τέλει την ίδια μας την Ουσία – σε μιαν εποχή που ο εκπιθηκισμός και εκμαϊμουδισμός με χίλιους πονηρούς (ιουδαϊκούς!) τρόπους υποβάλλεται, προωθείται και εν τέλει επιβάλλεται, εις ολοκλήρωσιν της δογματικώς υπό της Σκοτεινής Εποχής ειδωλοποιημένης απόλυτης Αντιστροφής Αξιών, αξίων και ποιοτήτων.

ΤΟ ΜΟΝΟΠΑΤΙ

Όσο και αν είναι επώδυνο ζήσε σύμφωνα με την αλήθεια!
Αυτό είναι το μονοπάτι του Πολεμιστού!

Φώς, ηλιακή ακτινοβολία, δόξα, νίκη, θεία βασιλεία, είναι εικόνες που μέσα στον Άριο κόσμο εμφανίζονται όχι με όρους αφηρημένους ή με διάφορες επινοήσεις ανθρώπινες, αλλά με το νόημα των απολύτως, πραγματικών εξουσιών και δυνάμεων. Το μυστικιστικό δόγμα, του αγώνος και της νίκης, αντιπροσωπεύει για εμάς ένα φωτεινό ορόσημο της κοινής μας αντιλήψεως της δράσεως, νοουμένης με το παραδοσιακό της νόημα.

Αυτή η παραδοσιακή αντίληψη μας μιλά με τρόπο απόλυτα κατανοητό ακόμη και σήμερα. Έτσι, όταν σήμερα, θέλουμε να ξεπεράσουμε την συνήθη κουρασμένη αναιμική ψευδοπνευματικότητα, ή οποία στηρίζεται επάνω σε αφηρημένες θεωρίες ή σε συναισθήματα οίκτου, και ενώ παράλληλα θέλουμε να ξεπεράσουμε τον εκφυλισμό, θα ήταν ποτέ δυνατόν, για την αποστολή αυτήν να βρούμε καλύτερα σημεία αναφοράς από τα ιδανικά του πρωτογενούς Αρίου ανθρώπου;

Μετά τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, στην Δύση αλλά και στον υπόλοιπο κόσμο, οι υλιστικές από την μία και οι πνευματικές από την άλλη, δυνάμεις, έχουν πλέον σε τέτοιο βαθμό συμπιεσθεί, ώστε, μόνον διά της συγκρούσεως μπορούν να επιλυθούν οι διαφορές.

Τώρα, μία εποχή πλησιάζει προς το τέλος της. Έχουν πλέον εισχωρήσει παντού δυνάμεις, οι οποίες θα είναι δύσκολο να δαμασθούν και που, μέσα στην δυναμική ενός νέου πολυπολιτισμού, μετασχηματίζονται, σε αφηρημένες ανούσιες ιδέες, σε διεθνιστικές προϋποθέσεις, και σε τεχνητούς φτιαχτούς μύθους, δίχως ρίζωμα στο Αίμα και στο Πνεύμα. Τώρα πια επιβάλλεται μία πιο βαθιά και πρωταρχική δράσις – ώσπου μέσα από τα ερείπια ενός κόσμου που έχει καταδικασθή, ν' αρχίση μια καινούρια εποχή για την Ευρώπη, αλλά και τον κόσμο.

Τώρα, υπό το πρίσμα αυτής της προοπτικής, τα περισσότερα θα εξαρτηθούν από τον τρόπο με τον οποίον ο καθένας από εμάς, θα μπορέσει να δώσει το σχήμα στην εμπειρία της μάχης, αν θα είναι δηλαδή εις θέσιν, να χρησιμοποιήσει τον ηρωισμό και την θυσία ως κάθαρσι, ως μέσον απελευθερώσεως και εσωτερικής αφυπνίσεως. Αυτό θα είναι αναγκαίο, όχι μόνον για μία οριστική και νικηφόρο κατάληξι των γεγονότων της ταραγμένης μας εποχής, αλλά επειδή θα δώση ένα σχήμα και ένα νόημα στην τάξη που θα ξεπηδήση από την νίκη.

Αυτό το κατόρθωμα των μαχητών μας, εσωτερικό αόρατο, μακρυά από κάθε χειρονομία και μεγαλοστομία θα έχει αποφασιστικόν χαρακτήρα. Χρειάζεται να αφυπνησθή, μέσα από αυτήν την ίδια την μάχη, η δύναμις εκείνη, όπου, πέρα από τις περιπέτειες του αίματος και τις κακουχίες, θα εξιλεωθή και θα αναδυθή με λάμψη και διαρκή ειρήνη, προς μία νέα δημιουργία.

Για τον λόγο αυτόν, σήμερα πρέπει να γίνη και πάλι κατανοητή η αγνή δράσις στο πεδίο της μάχης, η δράσις όχι με το νόημα της ρωμαλέας αντιλήψεως μόνον, αλλά και ως κάθαρσις, ως δρόμος προς τα Ανώτερα σχήματα ζωής, που ισχύουν καθ' αυτά, ως όντως όντα, ώστε να πραγματωθή βιωματικώς και ουσιαστικώς μία επάνοδος της πρωτογενούς Αριο-δυτικής παραδόσεως.

Από τους αρχαίους ναούς φθάνη ακόμη μέχρις εμάς ο απόηχος του υπαγορευτικού συνθήματος, «η ζωή σαν τόξο, η ψυχή σαν βέλος, το δε απόλυτο Πνεύμα, στόχος που πρέπει να διατρυπηθή!»Όποιος ζή ακόμη και σήμερα την μάχη με το νόημα μιας τέτοιας αναγνωρίσεως, αυτός θα παραμείνει όρθιος, όταν οι άλλοι θα καταρρεύσουν και θα απομείνη ο ίδιος ως μία ανίκητη δύναμις.

Αυτός ο καινούριος άνθρωπος θα μπορέσει να νικήσει κάθε δράμα, κάθε σκοτεινιά, κάθε χάος, που υπάρχει μέσα του – και στον ερχομό των νέων καιρών, θα συμβολίση την αρχή μιας νέας αναπτύξεως.

Τότε η μάχη δεν θα είναι μία τρομερή σφαγή, ούτε θα έχη το νόημα ενός απαισιόδοξου μέλλοντος – αλλά θα είναι η απόδειξις του δικαιώματος και της φωτουργού αποστολής της φυλής μας!

Τότε η ειρήνη δεν θα σημαίνει έναν νέον πνιγμό μέσα στην καθημερινή αστική ομίχλη – αλλά, αντιθέτως, θα έχει το νόημα της δικής της ολοκληρώσεως. Για τον λόγο αυτό θέλουμε, για μία ακόμη φορά σήμερα, να κάνουμε δική μας την ομολογία της πίστεως των αρχαίων ότι: « Το αίμα των ηρώων είναι ιερώτερο από το μελάνι των σοφών και τις προσευχές των πιστών».

Αυτό είναι που βρίσκεται στην βάση, του παραδοσιακού νοήματος, συμφώνως προς το οποίο δρούν στον « μεγάλο εσωτερικό, ιερό πόλεμο », περισσότερο από τα μεμονωμένα άτομα, οι πρωτογενείς εκείνες μυστικές δυνάμεις της Φυλής! Αυτές οι δυνάμεις, είναι, που δημιουργούν παγκόσμιες αυτοκρατορίες και επιστρέφουν τον άνθρωπο με μία «νικηφόρο ειρήνη».

Βρισκόμαστε σήμερα, στο τέλος ενός κύκλου. Από αιώνες τώρα, χωρίς στην αρχή να γίνη αντιληπτό, πολλαπλές εξελίξεις κατέστρεψαν στην Δύσι κάθε φυσική και νομική τάξη, νόθευσαν κάθε υψηλή αντίληψη για την ζωή, την δράσι, την γνώσι, τον αγώνα. Η κίνησις αυτής της πτώσεως, η ταχύτης της, ο παραλογισμός της ονομάσθηκαν «πρόοδος».

Σήμερα βρισκόμαστε, πλέον, προ της αρχής ενός κόσμου ερειπίων. Το πρόβλημα είναι το εξής: υπάρχουν άνθρωποι ορθοί στα πόδια τους, ανάμεσα σε αυτά τα ερείπια; Και τι πρέπει, τι μπορούν να κάνουν οι άνθρωποι αυτοί;

Πρέπει να δοκιμαστούμε. Πρέπει να νοιώθουμε τι δεν πρέπει να είμαστε. Μπροστά σε έναν κόσμο πλημμυρισμένο από βόρβορο και με αρχή του ότι «πρώτα έρχεται το στομάχι και μετά οι Αρχές», εμείς μπορούμε να χαράξουμε έναν άλλο δρόμο, αντίστοιχο προς τις ρίζες, το Αίμα, την Ύπαρξή μας, την αλήθεια και την αυθεντικότητα μας.

Ο Αγών του Άρματος είναι ιερός και αφορά όλην την ανθρωπότητα. Και μόνον η αντίληψις του γεγονότος, ότι η ανθρώπινη φύσις υποκύπτει από γενιά σε γενιά, στην γοητεία των αρνητικών δυνάμεων και γητεμάτων, μας θέτει προ των ευθυνών μας.

Και πλέον δεν αρμόσσει να αναρωτιόμαστε εάν πρέπει εμείς να σώσουμε τον κόσμο – αλλά να αισθανόμαστε ως κλήσιν ότι εμείς πρέπει να σώσουμε την ανθρωπότητα, από την τελική της κατάρευσι. Μέσα από την εσωτερική αναζήτησι, υπερβαίνω το στενά Ελληνικό μου «Εγώ», αναγνωρίζοντας πλέον το Ευρωπαϊκό μας «Εμείς».

Θέλω μία Ευρώπη Λευκών ανθρώπων.

Αποζητώ το Χρυσό Γένος.

Ζητώ εκδίκησι για όλα τα χαμένα χρόνια που φύγαν.

Ζητώ εκδίκησι για το ατέλειωτο ψέμμα που μας ποτίσον.

Ζητώ εκδίκησι για όλα τα Πάθη της Φυλής μας, που την έχουν περιαγάγει στον σημερινό της επιθανάτιο ρόγχο.

Ζητώ εκδίκησι για τα Λευκά παιδιά που γεννιούνται με γκρίζους κροτάφους.

Ορκίζομαι στα ξίφη των προγόνων μας, να πεθάνω γι' αυτούς που θα πολεμήσω δίπλα τους – γιατί ο θάνατος έρχεται γλυκός μόνον για εκείνους που εργάζονται για το μέλλον της Φυλής τους!

Και αναρωτιέμαι... ως πότε η Ύβρις θα νέμεται αυτόν τον κόσμο – ατιμώρητη!

Προς την Νίκη – ή τον Αφανισμό!